Bohnen ontmoet... Claudius Philips

Hij is de vaak gekroonde koning van het Arubaanse Carnaval: Claudius Philips, bijgenaamd The Mighty. Keer op keer is hij uitgeroepen tot *Calypso King* en *Road March King*. Hij won prijzen op Curaçao en Bonaire, zijn CD's vinden gretig aftrek en zijn grootste hit *Saca e boem boem* is bekend tot in Suriname, Nederland en New York. Anton Bohnen zocht de calypsokoning op en werd door hem getrakteerd op lessen carnavalsmuziek.

De kruiddampen van het Arubaanse Carnaval zijn al lang en breed opgetrokken, maar Claudius Philips praat nog steeds schor. Hij spreekt Engels, soms Papiamento en soms Nederlands. Hard, bulderend bijna, als hij zich in zijn enthousiasme laat meeslepen. En dan weer opvallend zacht en voorzichtig formulerend. "Ze is een paar maanden geleden gestorven, hier, in dit huis, dat ik naar haar vernoemd heb", zegt hij. Zijn moeder Susanne kijk ons vanaf het beeldscherm van zijn computer aan. "Ze is nog elke dag bij me, er gaat geen uur voorbij dat ik niet aan haar denk. Mijn moeder was alles voor mij, mijn carrière heb ik aan haar te danken."

Zijn moeder werd geboren op het Franse deel van St. Maarten, maar kreeg haar kinderen op Aruba. "We woonden in the Colony, San Nicolas", vertelt Claudius. "Mijn moeder stond er al snel alleen voor. Hoe zij ons, zes kinderen, heeft grootgebracht, met de gebrekkige middelen die er waren, daar heb ik veel respect voor."
Al op jonge leeftijd ontwikkelde Claudius een grote interesse voor muziek. Om te beginnen tunes bij tekenfilms als Bugs Bunny, Duffy Dog of Pink Panther. En er was de muziek van de methodistische kerk. "Ik sloop als kind stiekem naar het orgel om de toetsen aan te slaan", segt Claudius, die een voorliefde ontwikkelde voor gospel, Motown en andere 'zwarte' muziek. "Jo Stafford, Barry Manilow, Lionel Ritchie, natuurlijk Stevie Wonder. En Buddy Miles, Jimi Hendrix! Vanaf die tijd droomde ik van het podium, ik wilde muzikant worden. Ik wilde op dat podium staan."

Hij draait zich om naar zijn computer en laat gospels van Jo Stafford horen, gevolgd door soul en blues van Ray Charles. *Georgia On My Mind*...
Zijn grote voorbeeld op het eiland was Lord Boxoe, bekend van *Ge-Ge, Winding Comin', Electric Tongue, Esaki si ta bon*. "Hij was in die tijd, begin jaren tachtig, de Calypso King en ik droeg t-shirtjes met zijn naam", zegt Claudius. "Ik volgde hem op de voet en was zijn grootste fan. Op zeventienjarige leeftijd deelde ik het podium met hem. Dat was natuurlijk een hele belevenis."

Clzaudius trakteert me op een les in typische Carnavalsmuziek. "Kijk, de Road March heeft een sneller ritme", zegt hij. "Daar moet gewoon op gedanst worden en de mensen moeten uit hun dak gaan. De Calypso is wat trager, daarbij zijn de teksten belangrijk. Die teksten drukken uit hoe het Arubaanse volk denkt over de politieke en maatschappelijke ontwikkelingen. Met politici worden op een aardige de spot gedreven." Calypso is te vergelijken met het Nederlandse cabaret, met de oudejaarsconferences, beaamt hij. "En ze bellen me, hoor, de politici. Zit ik er wel in? Want als je niet in één van de calypso's voorkomt, tel je niet mee." Hij buldert van het lachen. "Eerst de muziek en dan komen de teksten. Ja, er moet iemand zijn die het hardop zegt." Opnieuw een vette lach.

"Nee, met hip-hop of rap heb ik niet zo veel", zegt hij. "Mij allemaal teveel technisch gedoe. Teveel computer en te weinig echte instrumenten. Ik wil een piano horen, een trompet, een gitaar. Een melodie! De teksten zijn vaak ondermaats: grof en onder de gordel. Daarbij gaat het in de moderne muziek vaak om visueel gestuurd geluid! Er wordt niet naar de muziek geluisterd!"

Ik vertel hem dat ik me heb verbaasd over zijn inzet en enthousiasme bij een optreden voor enkele tientallen Amerikaanse toeristen in één van hotels op het eiland. "Ik doe het met veel plezier, hoor. Als entertainer ben ik er voor mijn publiek. En ik bied 'whatever they want': 'modern, old-fashioned, fast, slow'. Maar ik zorg er wel altijd voor dat ik er iets tussen gooi, waar ze even van wakker worden geschud. Dat ze zich afvragen: 'What is this?' Je kunt het een jukebox noemen, maar wel een jukebox met mijn sound, met mijn mensen en met mijn manier van spelen."

Ons gesprek vindt plaats in zijn studio. "Ik doe alles zelf, neem mijn eigen licht en geluid mee," legt hij uit. "Hier maak ik de opnames voor de cd's. Hier gebeurt het allemaal, inclusief het management. Alles in eigen hand." Claudius vervolgt: "Dit jaar heb ik niet meegedaan aan de contest. Afgezien van mijn persoonlijke omstandigheden nu en het feit dat ik al vele keren winnaar ben geworden, heb ik er vorig jaar niet veel plezier aan beleefd. Mensen van één van de concurrenten vonden het nodig ons (i.e. Claudius met zijn band O.R.E.O.) te bekogelen met alles en nog wat." Op de vraag waarom, antwoordt hij zacht: "Nobody is king in his own country."
Niettemin was Claudius bij alle carnavalsbijeenkomsten van de partij. Voor het jongere publiek trad hij op met Wizz Kids en voor het oudere publiek met de band O.P.C. (Oreo Passee Carnaval group). Daarna vertrok Claudius naar Bonaire en Curaçao voor optredens.

Hoewel hij een self made man is, heeft Claudius ook enkele maanden in Boston muziek gestudeerd. Dat heeft zijn kennis en inzicht in de diverse muziekstromingen verbreed. "Ik kon helaas geen beurs krijgen en moest na een half jaar terug naar Aruba."
De afgelopen vijf jaar heeft hij aan een nieuwe cd gewerkt. "Die is bijna klaar", zegt hij. "Inmiddels werk ik ook al drie jaar aan een cd met gospelmuziek. Mijn moeder was liefhebster van dat genre."

Op weg naar huis, bedenk ik dat het belangrijk is dat Claudius dat gospelproject verwezenlijkt. Ik ga proberen hem er warm voor te blijven maken. Misschien moet er ook iets van blues en motown op de cd komen. Maar ja, wie ben ik?

Wanneer ik hem een paar dagen later bel om nog wat vragen te stellen, tref ik een Claudius in mineur. Hij heeft een virus en voelt zich niet zo lekker. Ik besluit dat het niet het moment is. Hij kan het maar beter rustig aandoen.

